

Пятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията УЛ. „АПРИЛОВЪ“ 16 а — СОФИЯ	БРОЙ 2
---------------------	--	--	--	------------------

ДНЕВНИКЪ НА ПЪТЕЧКО

Спахъ тревожно
и нервно —
почва вече сериозно
днесъ учебната
година . . .
Станахъ въ шесть
и половина,
и набързо бѣхъ
изправенъ,
като войникъ
въ походъ
славенъ . . .
Позакусихъ
криво-лѣво,
къмъ школото
тръгнахъ право.
А тамъ пълно
съ ученици,
като кошеръ
съсъ пчелици.
Гледамъ моитѣ
познати:
Кольо, Пенчо,
Асенъ, Страти,
Чочо Понинъ
тамо още,
на класа
любимецъ общи
веселякъ и
смѣхотворецъ,
малко поетъ,
стихотворецъ.
Той усмихнатъ,
отдалече
къмъ мене
се притече
и ми каза
по полка:
Днесъ изпратихъ
въвъ „Пятека“

Рисунка отъ М. Нияфоровъ

Изпращане

— Къде летите,
драги птици,
сами оставяте
насъ тукъ?

— Къмъ югъ, деца,
къмъ топлъ югъ
отлитатъ нашитъ
редици.

— Вий, може би
сте ученици,
та бързате
за школо пакъ?

— Не! Тамъ ни чака
Слънчо благъ
и бръмбарчета
и мушци.

— На добъръ часъ ви,
мои мили!
Ще дойдете ли
пакъ при насъ?

— Довиждане чакъ
презъ априлий!
— На добъръ часъ,
на добъръ часъ!

Д. П.

Магарешката опашка

Приказка
отъ Елинъ Пелинъ

И тъй, Бобо . . .
Имаше едно магаре — обикно-
вено магаре, каквито сж всички ма-
гарета по свѣта. Сивъ цвѣтъ, дълги
уши, прашенъ гърбъ, търпеливо по
характеръ, скромно въ яденето, по-
нѣкога упорито, понѣкога послушно.
Като всѣко магаре, и то си имаше го-
сподаръ, съ когото горе-долу си при-
личаха по характеръ.
Не знаа, какъ и отъ кжде, на това
магаре бѣше се втъпило въ ума, че
опашката му е много хубава, че ни-
кое магаре на свѣта нѣма такава
опашка. Пъкъ тя бѣше обикновена
магарешка опашка, като нѣкаква ке-
лева тояга, на края имаше кичуръ
отъ дълги косми, по които вѣчно се
лепѣха бодили, лепки и други боклу-
ци. Но иди ти и кажи на това мага-
ре, че опашката му е съвсемъ обик-
новено нѣщо. На вѣчни времена мо-
жеше да те намрази, а при удобенъ
случай можеше и нѣкой ритникъ да
ти даде, тъй, безъ да подозирашъ
даже.
Не, то си живѣеше съ тая ми-
сълъ, че има най-хубавата опашка на
свѣта и че никое друго магаре, ако
ще би и царско да е, нѣма подобна
опашка. Никой се и не опитваше да
го разувѣрява въ това. Пъкъ и опаш-
ката му, като всички опашки, бѣ поста-

вена на такова мѣсто на тѣлото, че
каквото и да прави, самъ никога не
можеше да я види. Недостатъцитъ
сж невидими за тоя, който ги носи.
Пъкъ и да я видѣше, пакъ нѣмаше
да повѣрва, че е съвсемъ обикновено
нѣщо тая опашка. Защото, пази Боже
да влѣзе въ нѣкоя упорита глава нѣ-
коя погрѣшна мисълъ или нѣкое за-
блуждение за себе си. Никой не мо-
же вече да го изкара отъ тамъ. Тамъ
ще си остане тая погрѣшна мисълъ,
затворена въ мозъчната кутия и съ нея
вжтре ще си умре упоритата глава.
И нѣмаше случай, кждето мага-
рето да не се похвали съ опашката
си, или да не я изпрѣчи за показъ.
Ако, да речемъ, пасе на полето, то
непремѣнно ще си обърне опашката
къмъ пѣтя, гдето минаваха хора, или
къмъ селото. Като върви по улицата
и срещне нѣкого, то така ще се из-
върти къмъ него, че непремѣнно да
му видятъ опашката. Ако мисли, че
не я виждатъ, то може да я завърти
и размаха предъ самъ очитъ на не-
внимателния минавачъ.

— Ако всички магарета имаха та-
ква хубави опашки, — често казваше
то предъ своитѣ събратя, — ни-
кога хората не биха се наричали съ
презрение магарета. Напротивъ, всѣ-
ки, когото наричаха така, щѣше да

се гордѣе съ такова едно прозвище.

Господарѣтъ му, който често пѣти
побиваше това вманичено магаре, по-
нѣкога се случваше да го закачи съ
тоягата по опашката.

Тогавъ магарето се разрипваше,
почваше да скача, да рита, да бѣга
и съ високъ гласъ да протестира и
да ругае.

— А-а, а-а, а-а, господине, ти ако
мене не уважавашъ, уважавай опаш-
ката ми и я пази като безценно нѣщо.
Ти, глупако, кжде си видѣлъ по-ху-
бава опашка, и какъ смѣешъ да чу-
кашъ по нея съ дрѣновата си тояга?
Че ти можешъ да я повредишъ . . .
Да повредишъ единъ Божи даръ, съ
който ти самъ би се гордѣлъ, ако
го имаше, макаръ и да не си магаре . . .

Веднажъ това магаре се разсър-
ди на господаря си и отиде да се
скита самъ по гората и да се хвали
на дрѣветата съ хубавата си опаш-
ка. Даже почна и да ги кори.

— Вий! — каза имъ, — глупави дрѣве-
та, кютуци такива, какъ позволихте
на моя господаръ да отсѣче отъ васъ
тоягата си, съ която бие мене, ма-
гарето съ най-хубавата опашка . . .

Още не бѣше се изказало и ето
че предъ него се изпрѣчи вълкътъ.
Магарето не се уплаши.

— А! — каза то. — Само като види
опашката ми, ще падне да ми се
поклони.

Но вълкътъ бѣше на другъ умъ:
— Ей, глупако магаре, какво си
тръгнало самъ изъ гората. Навѣрно,

търсишъ ме да те изямъ.

— Не, вълчо, — каза магарето, —
търся да ми видишъ опашката. Такава
хубава опашка ти никога не си видѣлъ.

— Е, добре, добре, и нея ще из-
ямъ! — рече вълкътъ.

— Ще ти преседне, приятелю! —
каза гордо магарето и обърна опаш-
ката къмъ вълка. — Затваряй си
очитъ, че ще ослѣпѣешъ отъ нейната
хубостъ . . .

Вълкътъ, който не обича да прави
голѣма политика съ магарета, скочи
и хвана магарето за края на опаш-
ката. Така му се случи, защото ма-
гарето я размахваше предъ очитъ му.

— Простакъ! — зарева магарето, —
ти подигравашъ ли се съ мене, какъ
смѣешъ да ме дърпашъ за опашката?
Тя е неприкосновена.

И като дигна краката си, такъвъ
силенъ ритникъ му нанесе по муцуната
че наистина на вълка очитъ свѣт-
наха . . .

— Дали наистина опашката му ме
не ослѣпи! — каза вълкътъ и избѣга
въ гората.

Магарето пакъ избѣга обратно
въ селото.

Изобщо това магаре въ името на
опашката си правѣше много глупости.
Господарѣтъ му най-после не можа да
го търпи и взе че го продаде на
единъ циганинъ.

Циганинѣтъ впрегна магарето въ
каручката, заедно съ своето скромно
старо магаре.

Ала вманиченото магаре се дока-